

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det ikke mig, der påstår, at den blev anmeldt den 2. oktober 1996, det står øverst.

Men bare for at undgå misforståelser: Det er vel ikke sådan, at fru Pia Kjærsgaard antyder, at det er statsministerens skyld, at vi i 7 måneder har måttet vente på denne utrolig vigtige debat? Det var vel ikke det, jeg hørte fru Pia Kjærsgaard sige?

Jeg er sikker på, at der har været mange lejligheder, hvor statsministeren har kunnet deltage her i salen, hvis det virkelig havde den presserende karakter. Så derfor endnu en gang spørgsmålet: Hvorfor har denne vigtige debat skullet vente i 7 måneder?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

For en gangs skyld – og jeg understreger for en gangs skyld – synes jeg ikke, at hr. Søren Søndergaard er fair over for forslagsstillerne, for det er jo rigtigt, at den var sat på dagsordenen i midten af november. Jeg kan da i hvert fald huske, at min tale var forelagt den konservative gruppe, og med meget kort varsel – jeg mener mindre end 1 døgn – blev forespørgslen taget af, netop fordi, som fru Pia Kjærsgaard sagde, statsministeren blev forhindret af et vigtigt møde i Det Udenrigspolitiske Nævn.

Det er ikke nogen bebrejdelse mod statsministeren, som fru Pia Kjærsgaard sagde, men jeg synes, det er unfair, at hr. Søren Søndergaard bebrejder fru Pia Kjærsgaard, at én af de ministre, forespørgslen rettes til, er forhindret i at være til stede.

Jeg synes faktisk ikke, at der er noget mystisk i det. Vi havde alle sammen set frem til, at debatten havde fundet sted i midten af november. Det forhindrede andre omstændigheder; nu har vi den i dag.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Der er i hvert fald to forhold, som trak meget på en kort bemærkning fra mig; men jeg skønnede, at jeg kunne tage dem med i ordførertalen.

Det ene – og det synes jeg næsten er det groveste – er fru Pia Kjærsgaards grove historieforvanskning i forhold til, hvornår denne debat kunne have foregået. Jeg ved ikke, om injurielovgivningen tillader mig at sige, at den blev pillet af den ene gang på foranledning af det forespørgende parti, som til grupperne angav som begrundelse, at der var for lidt presse på.

Det andet, som er uden for min egentlige ordførertale, er, at jeg må konstatere, at det fra fru Pia Kjærsgaards side var en tale af sædvanlig ulækker skuffe med påstande, generaliseringer og menneskehad. Det står ikke i mit manuskript, men det var det klare indtryk den efterlod, som jeg i øvrigt også havde en forventning om ville være tilfældet.

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne takke indenrigsministeren og i øvrigt også statsministeren for det, som statsministeren sagde, og som garanteret ikke kunne stå på de 4½ linje, som statsministeren mente var det, han havde at gå på talerstolen med. Tak for det.

Jeg vil gerne stille spørgsmålet: Giver det overhovedet nogen mening at stille en sådan forespørgsel, som vi her har til forhandling? Danmark er ikke på vej til at blive et multietnisk samfund, men vi har fået et samfund med et multikulturelt indslag.

Et multietnisk samfund er et samfund med mange og store etniske grupper, f.eks. fra det tidligere Jugoslavien. Sådan et samfund er Danmark ikke. Vi har i øvrigt været tættere ved at blive det ved tidligere lejligheder, men jeg skal undlade den historiske redegørelse. Et samfund som vores, hvor aktuelt 3–5 pct. af indbyggerne er fremmede, heraf en god del fra de andre nordiske lande, er ikke noget, der peger i retning af, at vi er et multietnisk samfund eller på vej til at blive det.

Her kunne jeg så egentlig godt sætte punktum, men lad mig for en ordens skyld signalere, at jeg udmærket har forstået forslagsstillernes polemiske hensigt. Derfor vil jeg tillade mig at nævne, at Socialdemokratiet i sit nyeste arbejdsprogram slår fast, at:

»Socialdemokratiet ønsker en dialog med indvandrere, flygtninge og deres organisationer om den fælles opgave, vi har med at sikre gode forhold for alle, der lever i Danmark.«

Og det betyder altså også, at vi synes, der skal reageres, hvis der er nogen, som ikke vil efterleve dette; hvis der er nogen – og jeg tror, jeg citerer indenrigsministeren – som driver plat eller slår plat på systemet. Vi synes egentlig ikke, at det er så svært at sondre mellem pladderhumanisme og reel humanisme, heller ikke i denne sag. Dette er også klart og tydeligt fremgået af diverse debatter – f.eks. den, vi havde i torsdags, hvor der klart blev svaret på alle de spørgsmål, oppositionen kunne finde på at stille.